

Alles brandt

Juan Gómez-Jurado bij Boekerij:

De Rode Koningin
De Zwarte Wolvin
De Witte Koning
De volgende patiënt
Alles brandt

Juan Gómez-Jurado

Alles brandt

Drie vrouwen verliezen alles.
En juist daarom zijn ze zo gevaarlijk.

Vertaald uit het Spaans
door Sanne van den Bosch

ISBN 978-90-492-0222-4
ISBN 978-94-023-2238-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Todo arde*
Vertaling: Sanne van den Bosch
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Arcangel Images
Illustraties: © Fran Ferriz
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Het citaat van Lewis Carroll op p. 76 is vertaald door Nicolaas Matsier
(*De avonturen van Alice*, Boekerij, 2016)
Het citaat van Jorge Luis Borges op p. 245 is vertaald door Barber van de Pol
en Maarten Steenmeijer (*Alle gedichten*, De Bezige Bij, 2011)
Het citaat van Robert Louis Stevenson op p. 333 is vertaald door
Yge Foppema en Lev Mordegaai (*Schateiland*, Erven J. Bijleveld, 2017)

© 2022 Juan Gómez-Jurado
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Babs

DEEL 1

AURA

Er gaan decennia voorbij waarin niets gebeurt en
weken waarin zich decennia lijken te voltrekken.

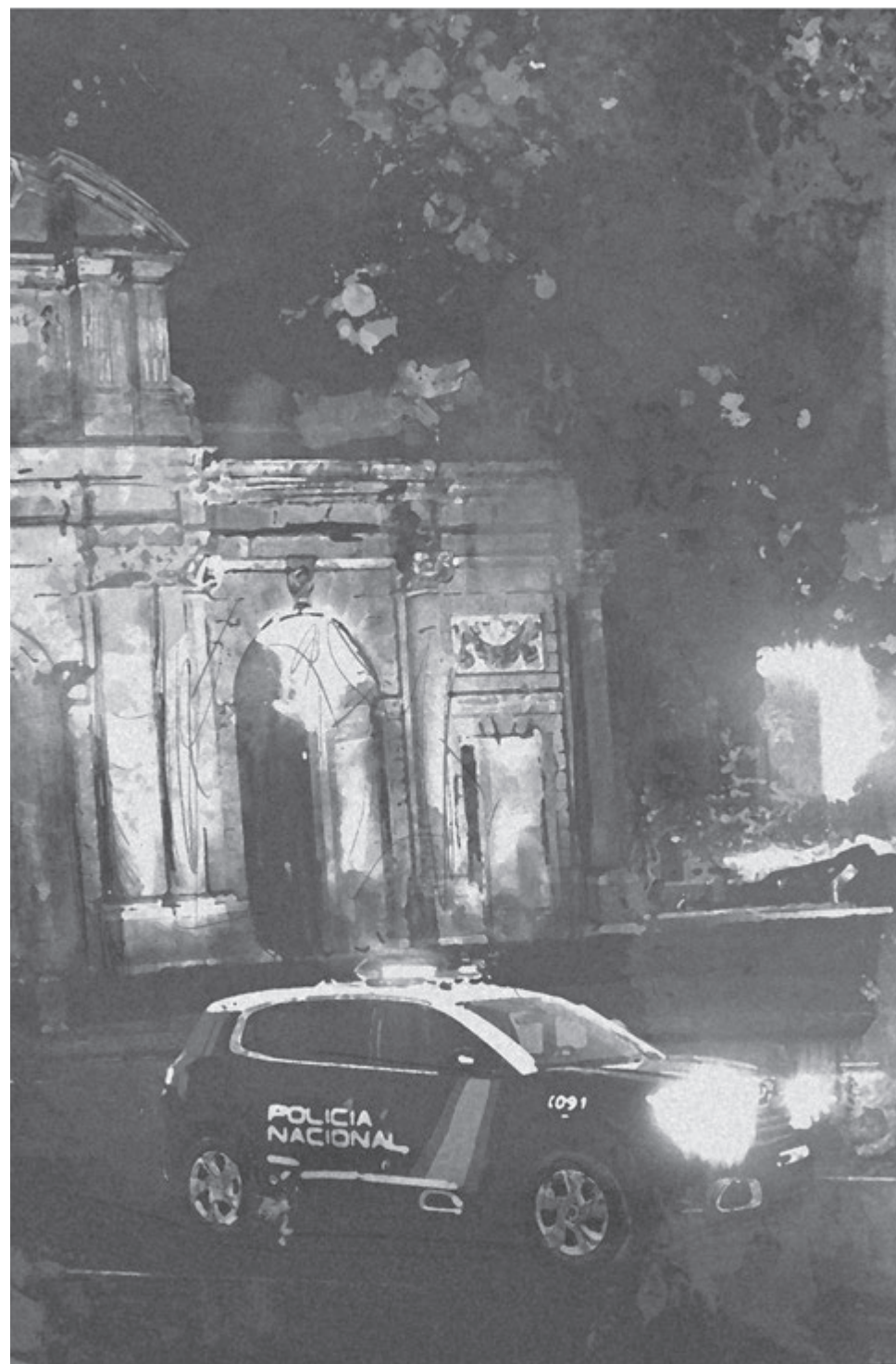
LENIN

Tot hier en niet verder.

LOS CHICHOS

Een begin

Alles wat komen gaat – de doden, de stroom aan krantenkoppen, de verandering die het land op zijn kop zal zetten – begint op een prozaïschere manier.

Dat is niks vreemds. De beste verhalen beginnen bescheiden. Met een verboden appel, nog een die op het hoofd van een natuurkundige valt, een andere wordt op de behuizing van een computer aangebracht. Voor je het weet, hebben ze je uit het paradijs verbannen, heb je de universele zwaartekracht ontdekt of een miljardenbedrijf opgericht.

Dit verhaal begint niet met een appel.

Dit verhaal begint met een shampoofles van de Mercadona. En niets zal ooit meer hetzelfde zijn.

Degene die de shampoofles vastheeft – of twee flessen eigenlijk – is Aura Reyes.

Vijfenveertig jaar, weduwe, moeder van twee (*ge-wel-di-ge*, zo uitgesproken, met de lettergrepen ver uit elkaar en de mond wijd open) dochters. Op het punt een verstrekkende openbaring te krijgen.

Een gewelddadige zelfs.

Zo een die één op de miljoen mensen één keer in zijn leven ervaart.

Die openbaring komt tot Aura onder de douche, terwijl het water door haar haren spoelt. Zulk warm water dat haar rug rood begint te worden. Aura kijkt naar de twee flessen en begrijpt dat ze niet meer op dezelfde manier naar het leven zal kunnen kijken, nooit meer.

Wat, slechts drie uur later, tot een ramp van epische proporties leidt.

Een motorkap

Wanneer Aura's gezicht tegen de motorkap van de politieauto wordt gedrukt, slaat haar woede om in angst.

Niet door de harde klap. Door alles bij elkaar.

Het gewicht van de politieagent op haar rug, die haar tegen de wagen duwt.

Zijn geur, een mix van sportief parfum, automaatkoffie en nog iets (binnen enkele dagen zal Aura erachter komen dat het wapensmeermiddel is, maar laten we niet op de zaken vooruitlopen).

De kou van de handboeien om haar polsen. Het geluid dat het mechanisme maakt als ze dicht worden gedaan, een dubbel geklik. De druk van het ijzer tegen haar bot, pijnlijk en onontkoombaar.

De warmte van de nog draaiende motor, die haar wangen overspoelt. De weerstand van de motorkap, die een paar centimeter meegeeft, maar ongeduldig wacht tot die terug naar zijn positie kan.

De lichten van de auto, die reflecteren in de etalageruit. De flitsen van de mobieltjes van vrije voorbijgangers op Serrano, die schitteren in de schemering en de bange, opengesperde ogen van Aura oplichten.

De schorre stem van de tweede politieagent, die Aura met moeite tussen alle chaos hoort.

'Uw identiteitsbewijs, mevrouw,' herhaalt hij.

Met weinig lucht in haar longen, hevige angst in haar keel en kurkdroke mond worstelt Aura om woorden te vormen. Uiteindelijk hoort ze zichzelf, heel zacht en met een stem die niet op die van haar lijkt, zeggen: 'In mijn tas.'

Die hangt nog steeds aan haar schouder, en de agent moet kort de handboeien loslaten om hem te kunnen pakken. Puur uit instinct balt Aura haar vuisten. De agent die haar vasthoudt, oefent nog meer druk op haar uit. Een kleine herinnering aan haar weerloosheid.

Het leer van de tas – een originele Prada-totEBag uit de herfst-wintercollectie van 2019 – maakt een sponzig geluid wanneer het op de beregende motorkap belandt. De politieagent wil niet de voorgeschreven procedure negeren, en heeft ervoor gezorgd dat de arrestante ziet hoe hij door haar spullen gaat.

Democratie 1, waardigheid 0, denkt Aura.

Een lipgloss rolt voor haar neus uit haar tas – waarbij het Dior-logo op volle snelheid ronddraait – en valt op de grond.

Aura wil protesteren – dat is het enige wat ze nog kan doen – maar de stem van de tweede politieagent belemmert dat.

‘Mevrouw, we hebben uw ID-kaart gecontroleerd en geconstateerd dat u een gevangenisstraf boven het hoofd hangt.’

De agent die haar vasthoudt, verlicht de druk op haar en helpt haar overeind. Alsof de ontdekking dat ze een veroordeelde crimineel is het risico op direct fysiek gevaar verkleint. Net als wanneer je een Nespresso-winkel binnenloopt en de gezichtsuitdrukking van de verkoopster ziet veranderen zodra je je klantenkaart laat zien. *Zij wil geen gratis koffie, ze is een vaste klant.*

Bij de politieagent hetzelfde. Hij doet zelfs haar jasje weer een beetje goed, dat door het geworstel tot halverwege haar rug was opgekropen. En hij is zo attent om haar lipgloss op te rapen.

Aura draait zich naar hen om, terwijl ze probeert te kalmeren. Een gesprek te voeren. Mensen overtuigen is ten slotte haar kracht.

‘De gevangenisstraf gaat over drie weken in,’ zegt ze, steunend op de auto.

Ze recht haar rug en probeert – vergeefs – het imago van een voorbeeldige burger uit te stralen.

De eerste politieagent, die haar had vastgehouden, is een lange jongeman met een babyface. Hij keert zich om en gaat de winkel in, ondertussen probeert hij niet op de glasscherven te gaan staan. De andere agent, die kleiner en forser is, observeert Aura terwijl hij met de rand van haar ID-kaart tegen zijn handpalm tikt.

‘Kunt u me uitleggen wat er daarbinnen is gebeurd, mevrouw?’

Aura kijkt naar de kapotte etalageruit, alsof ze die nu pas voor het eerst ziet.

Een van de neonlichten flikkert, begeeft het, en kiest dat moment om los te raken van de enige kabel waar het nog aan vasthing en valt in stukken op de stoep.

‘Een misverstand, agent.’

De politieagent knikt en veegt de glasscherven van zijn laars. *Dat kan iedereen overkomen*, zegt zijn gezicht. Als dat niet aardig is, is het op zijn minst begripvol. Een schouder ophalen, een *het regent in Madrid en alles gaat gewoon door zoals altijd*.

‘Dat zie ik. Maar u zult het aan de rechter moeten uitleggen, zodat hij het ook begrijpt.’

De zon is ondergegaan, de lantaarnpalen zijn aangeschoten, op dit tijdstip ziet een rechter niemand meer. Aura weet dat, de politieagent ook. En dat is wat de angst bij Aura veroorzaakte. Die werd bekrachtigd door de realiteit van de handboeien, van het wapen aan de riem van de politieagent. Van de stroboscooplichten die weerkaatsen in haar ogen en met elke flits haar gedachten in één enkel denkbeeld vastleggen.

Wat er ook gebeurt, ze kan vanavond niet in een cel slapen.

‘Ik heb niets gedaan.’

De agent knikt opnieuw. Nog een schouder ophalen, een *vriendin*, *ik weet niet wat ik moet zeggen of doen om je gelukkig te maken*.

‘Dat is voor het eerst dat ik dat hoor, mevrouw.’

Hij steekt een hand uit en pakt haar bij haar arm. Die simpele aanraking doet haar welbespraaktheid verdwijnen en laat haar in angst uitbreken.

Ze zegt niets.

Ze verantwoordt zich niet. Ze gaat er niet tegenin.

Aura vecht terug, worstelt, schreeuwt.

‘Mijn dochters! Mijn dochters!’

Er volgt nog meer geflits van omstanders, nog meer gelach. Eindelijk hebben ze hun spektakelstuk, hun foto voor in hun WhatsApp-groep van werk, hun Instagram-story. Hashtag #Serrano; hashtag #verwendkrenge.

Het meest gevierde moment is wanneer ze haar bij haar nek vastpakken om haar in de auto te zetten, zodat ze haar hoofd niet stoot als ze instapt.

Wat niet helemaal lukt.

Aura laat zich met een wazig zicht, slapjes, op de achterbank vallen. De deur die haar bestemming verzegelt, is het laatste wat ze hoort voordat ze flauwvalt.

Een transport

Een paar minuten later komt ze weer bij. Door de achterraut hangt heel even het gevaarte van Puerta de Alcalá over haar heen, voordat de auto weer in beweging komt en alleen nog het zwartige tapijt van de Madrileense lucht overblijft. Die onderbroken wordt door lantaarnpalen, naarmate ze over Alcalá in de richting van Recoletos rijden.

‘Gaat het goed met u?’

De politieagent heeft zich met oprechte interesse in zijn ogen naar haar omgedraaid. Misschien voelt hij zich schuldig, omdat hij haar hoofd tegen de auto had laten stoten. Hoewel het de schuld van Aura zelf was geweest, die als een bezetene aan het terugvechten was.

‘Waar brengen jullie me naartoe?’

‘Dat weet u best.’

‘Nee, dat weet ik niet.’

En dat is de waarheid. Hoe de agenten ook hebben aangenomen dat ze een volwaardig lid van de criminele gemeenschap is, is dit de eerste keer dat ze gearresteerd wordt. Ze heeft geen enkele ervaring om te weten wat ze moet doen, hoe ze zich moet gedragen of, noodzakelijker, hoe ze haar kalmte moet bewaren.

Maak niet nog zo'n fout als net, denkt ze. Ze mogen niet achter dat van de meisjes komen.

Haal diep adem. Vind je innerlijke balans. De woorden komen tot haar, regelrecht uit een mindfulnessvideo die ze op YouTube heeft gekeken, in perfect Venezolaans.

Het probleem doet zich voor zodra de mindfulness overlapt met de stem van de lange politieagent tegen de radio.

‘Ontvangen, centrale. We zijn onderweg naar Plaza Castilla. Eén tussenstop meer maakt ook niet uit.’

‘Bedankt, politieauto vijftig. Over en uit,’ neemt een vrouwelijke stem afscheid.

Op de achterbank heeft Aura zojuist de informatie op zich in laten werken, als iemand die ongewenst bezoek ontvangt. Een nichtje dat midden in een regenachtige nacht, tot haar oren doorweekt, bij haar aanklopt en die ze niet anders dan op haar nieuwe bank kan laten crashen.

‘Ik kan niet naar de rechtbank,’ fluistert ze.

De agenten lijken haar niet te horen. Dus Aura herhaalt het harder. Voor ze het weet, drukt ze haar bezwete gezicht tegen het preventiescherm dat haar van de voorstoelen scheidt.

De lange agent draait zich om en tikt met zijn knokkels op het acrylaat, trekt daarmee Aura’s aandacht naar een sticker met rode en zwarte letters.

DEZE AUTO HEEFT SPECIALE ZITTINGEN DIE BESTAND ZIJN TEGEN
BRAAKSEL, BLOED, URINE EN ANDERE VLOEISTOFFEN. BEDANKT.

‘Geen loopje met ons nemen, hè mevrouw? Wij moeten straks alles opruimen.’

Aura moet aan de magnetronhandleiding denken. Toen ze haar magnetron kocht, viel haar oog toevallig op de regel waarin nadrukkelijk geadviseerd werd geen levende katten in het huishoudelijk apparaat te stoppen.

Toen ze dat las, moest ze hetzelfde doen als nu. Nog een keer die zestien woorden lezen en een paar seconden erover nadenken in wat voor wereld zo’n raambiljet nodig is. Wat voor personen er doorgaans op de achterbank meereizen. Met wie de personen op de voorstoelen gewend zijn te maken te hebben.

De conclusie is ontmoedigend.

Niks van wat ze zegt, zou de agenten van mening doen veranderen. Niks zou hen de auto laten stoppen en haar laten uitstappen. Niks zou hen ervan weerhouden haar naar het politiebureau te brengen om een verklaring af te leggen (het rechtsstaatequivalent van helemaal niks doen).

Nee, niks zou hen ervan weerhouden haar naar de rechtbank te brengen, waar ze haar god weet hoeveel uur zullen opsluiten.

‘Mevrouw? Gaat het goed met u?’

Opnieuw de oprecht bezorgde blik van haar gijzelnemer. Aura voelt zich opgelicht. Het zou makkelijker zijn als de politieagent een nare, gemene man is, die haar minachtend en wreed behandelt. Het zou helpen om de wereld in gemakkelijke stukken te verdelen en het zou haar aan de goede kant van een duidelijk geschilderde streep op de grond plaatsen.

‘Vraag haar of ze iemand op de hoogte moet brengen,’ zegt zijn collega. De kleinere en oudere agent, die haar via de achteruitkijkspiegel observeert.

‘U zei net iets over uw dochters. Zijn uw dochters oké, mevrouw Reyes?’

De oudere politieagent knijpt in de achteruitkijkspiegel zijn ogen een beetje samen. Aura is zich pijnlijk bewust van de stilte die in de auto gevallen is, die wordt benadrukt door het geluid van de stationair draaiende motor. Ze staan vast tussen het zaterdagavondverkeer op Castellana en nieuwsgierige bestuurders gluren de politieauto in. Aura voelt een honderdtal ogen op zich gericht, in afwachting van haar antwoord.

‘Ja, natuurlijk. Ze zijn bij mijn moeder.’

De leugen vloeit natuurlijk en spontaan uit haar mond. Een kleine weerspiegeling van wie ze was, voor *wat er is gebeurd*. Een warme stem, vol overtuigingskracht, in staat om je te laten tekenen op de puntjes voor alles wat je hebt en het bloed van je eerstgeborene.

Lang niet zo goed als de Oude Aura. Maar blijkbaar goed genoeg.

‘Wilt u haar niet bellen?’ vraagt de jongste agent. ‘Ik kan u mijn telefoon lenen.’

‘Rodríguez,’ waarschuwt de oudere agent hem.

‘Ah kom op, man. Het is maar een belletje.’

‘Laat haar dat doen als we er zijn, daar is een protocol voor.’

‘Ik heb een vast tarief.’

De oudere agent laat met een zucht duidelijk blijken wat hij vindt van een vast tarief – in het algemeen – en van het aanbod van Rodríguez – specifiek.

Aura maakt gebruik van deze afleiding om naar achteren te leunen en de adem uit te blazen die ze had ingehouden. Heel, heel langzaam. Terwijl haar longen zich legen, schreeuwt Aura vanbinnen wat ze ten koste van alles voor zich moet houden. Namelijk:

Dat de meisjes *alleen* thuis zijn. Dat haar moeder, ook als ze bij hen

zou zijn, eerder een *gevaar* is dan een steun. Dat ze nog maar *negen* jaar zijn, dat ze al een tijdje op haar wachten om hen in bad te stoppen en eten voor hen klaar te maken. Dat ze tegen hen had gezegd dat ze even naar buiten ging om haar hoofd leeg te maken. Dat ze tegen deze tijd vast *doodsbang* zijn geworden. Dat ze onverantwoordelijk is geweest door haar angst en trots haar in deze situatie te laten brengen. Dat ze uit de politieauto moet *ontsnappen*, naar hen terug moet, wat dan ook moet doen om hen veilig te houden. Dat ze *niemand* heeft om op de hoogte te stellen, niemand op wie ze echt kan vertrouwen. Dat haar *hele* lichaam in de richting van haar dochters getrokken wordt, haar vraagt te stoppen met vanbinnen te schreeuwen en te beginnen met, iets, vanbuiten te schreeuwen, om hen te *overtuigen*, om te *ontsnappen*.

Vanbinnen kapotgaan is haar enige optie.

Want op het moment dat ze de waarheid vertelt, op het moment dat een van die – jammer genoeg – aardige agenten van de wet vermoedt dat twee meisjes van negen jaar alleen en doodsbang thuiszitten, zullen ze geen seconde twifelen om de deur in te trappen.

En zodra de Kinderbescherming weet van haar situatie, van wat er in minder dan drie weken zal gebeuren...

Dag, mama.

Aura heeft geen tijd om zich te laten meeslepen door de duisternis en de angst, want de auto slaat af naar de Alberto Alcocer en stopt op een steenworp afstand van de Castellana. De jonge politieagent draait zich met een nerveuze, verontschuldigende glimlach naar haar om.

‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat u gezelschap krijgt, mevrouw.’

Als Aura door het raam naar buiten kijkt, kan ze amper geloven wat haar overkomt.

Een pulserende bas

Voor de Jardines de San Fernando is een kleine opschudding veroorzaakt. Twee midden op de weg dwarsstaande politieauto's versperren het verkeer in westelijke richting. De auto waarin Aura zit, maakt een verboden draai op Doctor Fleming en parkeert tussen de andere twee auto's. Het is op dat moment dat Aura haar hoofd draait en door het raam een lichaam zich tegen de wagen aan ziet drukken.

'Taxi!'

Zelfs door het glas heen is de roes in de stem van de vrouw te horen. Die wordt bevestigd als een andere agent de autodeur opendoet en de zojuist gearresteerde, niet zonder enige moeite, op de achterbank duwt. Een walm van goedkope wijn en zweet vult de weinig beschikbare lucht die de enorme fysieke verschijning van de dronken vrouw overlaat, die zich midden op de achterbank laat neerploffen, waarbij ze Aura naar de bestuurderskant duwt.

Aura valt bijna wanneer een andere agente de deur opendoet en de auto in buigt, handboeien tevoorschijn haalt en de pols van Aura vastmaakt aan die van de vrouw die over haar heen is gaan liggen.

'Dat is niet nodig,' zegt de oudere politieagent, die ziet wat ze doet.

'Luister, Bustos. Weet je hoeveel strijd deze al geleverd heeft?'

'Dat zeg ik niet. Ik zeg dat het niet nodig is.'

'En wat als ze het op een lopen zet?'

'Dan zal ze niet ver komen.'

'Goed, voor het geval dat. We gaan naar het bureau, oké? Dit zijn geen tijden meer.'

De zekere Bustos knikt en start voordat zijn collega de deur heeft dichtgedaan opnieuw de auto.

Aura, die platgedrukt wordt tegen de deur, probeert zich te draaien om te zien wat ze in duivelsnaam aan haar pols hebben vastgemaakt.

Het blijkt een pakket van zo'n tachtig kilo te zijn – hoewel het, door de manier waarop ze op Aura leunt, wel achthonderd lijkt.

Ze draagt een breed, bruin jack van keperstof, een shirt dat ooit wit was, een zwarte broek en versleten laarzen. In haar laarzen zitten verschillende veters – links rode en ronde, rechts groene en platte – en Aura kan ze heel goed zien, omdat de vrouw haar voeten omhoog heeft en in de hoek tussen het raam en het scherm laat steunen.

Het gezicht van de onbekende vrouw kan ze niet goed zien, omdat ze haar hoofd op Aura's borst heeft gelegd, alsof ze geen mens is, maar een kussen om haar rit zo comfortabel mogelijk te maken.

'Chauffeur,' roept de vrouw. Hoewel het met een zwaar Galicisch accent eerder klinkt als *chauffe*.

'Vertel het 's,' antwoordt de politieagent, die het spelletje meespeelt.

'Ga via Padre Damián, dat is korter,' beveelt ze, terwijl ze een kortstondige hik probeert te onderdrukken.

Aura haalt walgend haar neus op. De kruin van de vrouw komt tot haar kin en haar haar ruikt vettig en vuil. Ze probeert te gaan verzitten om haar van zich af te krijgen, maar het lijkt wel alsof ze een container vol met puin van zich af probeert te krijgen.

'Sorry. Neem me niet kwalijk!'

'Mari Paz, gedraag je alsjeblieft,' zegt de jongere politieagent, zonder zich om te draaien.

De aangesprokene doet alsof ze dat niet is en nestelt zich juist alleen maar meer tegen Aura aan. Een paar seconden later snurkt ze als een draak in de winter.

Aura probeert zich boven het lawaai uit te laten horen, maar de agenten horen haar niet of luisteren niet. Gelukkig is het nog maar een klein stukje. Na een paar minuten rijdt de auto de parkeergarage in van een enorm groot, verouderd grijs gebouw.

Wat daarna volgt, beleeft Aura als een nare droom of een heldere nachtmerrie, verlicht door goedkope tl-buizen en met waardelose figuranten.

Ze ziet zichzelf de auto uit getrokken worden, gescheiden worden van de dronken vrouw, met een voorzichtige maar stevige hand naar een kleine ruimte gebracht worden die een fotostudio lijkt. Niet heel anders dan die ze met haar man, moge hij rusten in vrede, bezocht voor hun trouwfoto's. Bijna twee decennia geleden. Een bescheiden,

benauwende studio, ingericht met meubels die in de jaren negentig al gedateerd waren. Met een besnorde fotograaf die nooit, maar dan ook nooit lachte.

Er zijn maar twee verschillen. De fotograaf draagt een witte werkjas en op de achtergrond staan geen nepficusen en hangen geen rode gordijnen, maar is een muur waarop horizontale strepen met afmetingen erbij zijn geverfd. Een agent, ook in een werkjas, tilt Aura's kin op, zodat ze recht de camera in kijkt. Ook kijkt hij onder haar haar, vraagt hij of ze tatoeages heeft vanaf haar nek opwaarts en neemt hij haar mee naar een nabijgelegen tafel, waar haar vingerafdrukken met een scanner worden afgenomen. Die besluit niet mee te werken, waardoor er op haar vingers een marineblauwe inkt gesmeerd wordt.

'De zwarte inkt is op, het spijt me,' verontschuldigt hij zich, met een schouderophalen.

Aura wil antwoorden dat ze het ziet, dat hij zich geen zorgen hoeft te maken, dat het er de volgende keer wel zal zijn. Maar ze nemen haar al mee de ruimte uit, terwijl twee politieagenten (Bustos en Rodríguez, dat vergeet ze niet meer) de dronken vrouw naar binnen brengen, die op tijd wakker is geworden om, sloffend met haar voeten over de grond, aan de schouders van de agenten hangend, te kunnen strompelen. De kleine agent is meer dan een kop kleiner, wat het niet bepaald makkelijker maakt.

'Jezus, wat is ze zwaar!'

Aura vraagt zich af hoe ze haar op de foto gaan krijgen – misschien wel onderuitgezakt – zoals het schilderij *De decadente jonge vrouw* van Ramón Casas. Voordat ze antwoord op haar vraag krijgt, verliest ze haar uit het oog. Plotseling zit ze in een van die films waarbij de hoofdrolspeler haar voeten niet beweegt – omdat ze wordt verplaatst op een plateau op wieltes dat op beeld niet te zien is – en de camera zich op haar gezicht focust.

Alles om haar heen speelt zich versneld af, met de pulserende bas uit 'Jump Into the Fire' op de achtergrond, omdat iemand er frames uit gehaald heeft om de ervaring nog hallucinanter, nog krankzinniger te maken.

De ruimte waar ze haar een aantal uur opeengepakt met nog twintig anderen laten zitten; de agent die hen vraagt in de gang per geslacht op een rij te gaan staan; het om de beurt een kleine kamer in gaan waar een agente met latexhandschoenen haar verplicht zich

helemaal uit te kleden, haar tussen haar dijen fouilleert, haar even aankijkt voordat ze een volgens Aura bij iemand anders veel grondiger onderzoek afwijst; het terugkomen, zonder beha, zonder riem, zonder tas, zonder jas, met de vernedering van haar gloeiende gezicht af te lezen, in de dan bijna lege gang; de weg naar beneden door een labyrint van trappen en poorten naar een met linoleum bedekt souterrain met kotsgroen en moddergrijs geverfde muren; en de laatste stop voor een plastic tafel met het Coca-Cola-logo erop, waar een andere agent zijn papieren raadpleegt voordat hij haar naar cel 11B doorverwijst.

En dan eindelijk de muziek die stopt, de metalen deur die achter haar dichtgaat.

Met echo en alles.

Een cel

Een paar dagen later, voor de loop van een pistool en met haar gezicht onder de bloespetters, zal Aura Reyes terugdenken aan dit moment, in cel 11B van de rechtbank op Plaza Castilla in Madrid, als de dag waarop ze de ergste fout in haar leven maakte.

Nu weet ze natuurlijk nog niet wat ze op het punt staat te doen. Ze kan eigenlijk nergens aan denken.

Elke rationele gedachte lijdt onder de kou, honger en angst.

Ze heeft het ijskoud, aangezien de blouse die ze aanheeft niet zoveel voorstelt. Haar jas, en alles waarmee ze zelfmoord zou kunnen plegen, ligt nu bij de agent.

‘Afgelopen week heeft iemand zich aan zijn shirt opgehangen. Diegene had het eerst nat gemaakt, zodat het niet zou scheuren.’

Ze gaat dood van de honger, want ze heeft al meer dan twaalf uur niks meer gegeten. De agent heeft, met een gezicht van *dit is ons geheim*, een pak mariakaakjes in haar zak gestopt.

‘Om acht uur komen ze pas met broodjes. Op zondag is er altijd chistorra.’

Ze is doodsbang. Dit is haar eerste nacht achter de tralies.

De eerste van velen, zegt ze hoofdschuddend in zichzelf.

De cel is nog geen twaalf vierkante meter. Net als de gang is hij in twee kleuren geschilderd. Maar hier is te zien dat de creativiteit en de vrije tijd van de gevangenen zijn gaan meespelen, en de inrichting is aangevuld met de meest verfraaiende tekeningen. Piemels, hakenkruizen van verschillende groottes en in verschillende kleuren, doodshoofden. Het beste is van stal gehaald. Er zijn tekeningen die met de nagels in het gips zijn gekerfd, er zijn tekeningen die met een aansteker zijn gebrand, er zijn tekeningen die met onterecht geduld geschetst zijn met een balpen.

De lucht is er dik, het ruikt er naar zweet en nog iets waar Aura niet op kan komen. Het meubilair is afgestemd op de klandizie. Een betonnen bank loopt langs de muren van de cel. In een hoek staat een roestvrijstalen toilet. Zonder onnodige luxe als een deur of wc-papier.

Zodra ze die ziet, beseft Aura dat ze naar de wc moet. Redelijk nodig. Maar de situatie is niet bepaald aanmoedigend. Drie vrouwen staan in een kring om een vierde vrouw heen die met haar onderbroek op haar enkels onbekommerd gebruikmaakt van de voorziening. De vier vrouwen lachen en wisselen grappige verhalen uit.

Aura ziet ervan af, voor nu dan. Ze zoekt een plek waar ze kan zitten om rustig de kaakjes op te eten.

Dat is niet gemakkelijk.

De vier latina's bezetten de linkermuur. Achterin is ook geen optie. Daar staan twee andere vrouwen op de bank te schreeuwen naar een rechthoek van geperforeerd metaal bij het plafond. Aura herkent niet in welke taal. Aan de andere kant van de metalen rechthoek zijn stemmen en het gedempte geluid van het verkeer te horen, waaruit Aura afleidt dat het een raampje is naar de straat.

'Hé, jij. Kom bij ons, schatje,' roept de vrouw op de toiletpot naar haar.

'Yoni heeft last van verstopping. Ze heeft veel gezelschap nodig,' zegt een andere vrouw schaterlachend.

Aura heeft nog nooit in haar leven een drugsverslaafde gezien, maar ze weet wel dat die drie vrouwen trekken vertonen. Rode ogen, verwrongen gezicht, bezweet. Bruuske bewegingen. Losse tong, veel lachen.

Ze gebaart dat ze respectvol tegenover haar wil zijn en begeeft zich naar de andere kant van de cel.

'Hé, bitch. Waar ga je heen?'

'Ze wil je niet helpen, Yoni.'

Aan de rechtermuur is meer ruimte. Er ligt alleen een grote gedaante op de betonnen bank. De tl-lamp die die kant van de cel zou moeten verlichten is kapotgesprongen, en die ertegenover begeeft het bijna. Maar Aura heeft geen licht nodig om haar autogenoot te herkennen.

Zelfs wanneer ze haar hoofd bedekt heeft met haar jack van keperstof – dat ze niet van haar hebben afgenomen, Aura vraagt zich af waarom niet – is het gesnurk onmiskenbaar.